

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 332/2026-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Marián Jusko s.r.o., Račí potok 2385/3, Košice, proti personálnemu rozkazu generálneho tajomníka Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 5 z 26. januára 2021, rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPSČ-PO3-2021/002292-008 z 13. mája 2021, rozsudku Správneho súdu v Bratislave sp. zn. BA-1S/197/2021 z 5. septembra 2024 a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/21/2025 z 15. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 21 (nediskriminácia), čl. 47 (právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces) a čl. 50 (právo nebyť stíhaný alebo potrestaný v trestnom konaní dvakrát za ten istý trestný čin) Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) personálnym rozkazom generálneho tajomníka Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „oprávnený orgán“) o prepustení zo služobného pomeru, rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“), rozsudkom správneho súdu o žalobe sťažovateľky a rozsudkom najvyššieho správneho súdu o kasačnej sťažnosti sťažovateľky. Navrhuje personálny rozkaz oprávneného orgánu, rozhodnutie ministerstva, rozsudok správneho

súdu a rozsudok najvyššieho správneho súdu zrušiť. Zároveň požaduje priznať jej finančné zadostučinenie 15 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že správny súd napadnutým rozsudkom z 5. septembra 2024 zamietol správnu žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia ministerstva z 13. mája 2021, ktorým zamietol jej odvolanie a potvrdil personálny rozkaz oprávneného orgánu č. 5 z 26. januára 2021, ktorým bola podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“ alebo „zákon o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru“) prepustená zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru.

3. Z odôvodnenia rozhodnutia oprávneného orgánu vyplýva, že sťažovateľka počas výkonu štátnej služby 5. marca 2020 na hraničnom prechode OHK PZ Vyšné Nemecké, pracovisko výstup zo Slovenskej republiky – osobná doprava pri hraničnej kontrole konkrétne určeného motorového vozidla nevykonala kontrolu dvoch osôb cestujúcich v tomto vozidle, čím umožnila nedovolené, nelegálne a anonymné prekročenie štátnej hranice občianke tretej krajiny, ktorej bol členským štátom Európskej únie (Poľsko) uložený zákaz vstupu a pobytu na území Európskej únie. Sťažovateľka nevykonala lustráciu totožnosti osoby v informačnom systéme polície centrálna lustračná konzola (ďalej len „IS CLK“), a tak jej umožnila nelegálne prekročiť štátnu hranicu medzi SR a UA, ktorá tvorí vonkajšiu pozemnú hranicu schengenského priestoru. Taktiež nevykonala v IS CLK lustráciu ďalšej osoby vo vozidle a do IS CLK vložila namiesto troch osôb iba jednu osobu, čo nezodpovedalo skutočnému stavu cestujúcich v predmetnom vozidle. Následne 10. marca 2020 počas výkonu štátnej služby na hraničnom priechode pri hraničnej kontrole iného motorového vozidla nestotožnila jednu osobu cestujúcu v danom vozidle. V IS CLK nevykonala lustráciu tejto osoby, ktorá sa mala podrobiť hraničnej kontrole. Do IS CLK vložila namiesto dvoch osôb, ktoré tvorili posádku vozidla, iba jednu osobu, čo nezodpovedalo skutočnému stavu cestujúcich nachádzajúcich sa vo vozidle.

4. Uvedený skutkový stav bol zistený a preukázaný vlastným šetrením služobného orgánu, ktorý využil informácie poskytnuté Colným úradom Michalovce, národnou ústredňou Europol, z Veľvyslanectva SR v Kyjeve, výpisom z lustrácie v IS CLK, kamerovým záznamom z hraničnej kontroly na hraničnom prechode, plánom služieb za marec 2020 a ďalšími podkladmi a dôkazmi konkrétne uvedenými v personálnom rozkaze.

5. Vyšetrovateľ Úradu inšpekčnej služby 8. augusta 2020 Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície v Sobrance oznámil, že deň predtým vzniesol sťažovateľke obvinenie za trestné činy prevádzkačstva a zneužitia právomoci verejného činiteľa v súvislosti s jej postupom počas výkonu štátnej služby 5. a 10. marca 2020. Riaditeľ oddelenia hraničnej polície (nadriadený sťažovateľky, pozn.) sťažovateľke 6. decembra 2020 oznámil, že sa začína konanie o jej prepustení zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., pretože služobnú povinnosť a služobnú prísahu žalobkyňa hrubo porušila skutkami, kvôli ktorým je trestne stíhaná. V upovedomení bola požiadaná o vyjadrenie k veci do 10. decembra 2020. Sťažovateľka vo vyjadrení vytkla, že oznámenie je nekonkrétne a žiadala rešpektovať domnienku svojej nevinoty do skončenia trestného konania. Dňa 30. decembra 2020 nadriadený spracoval návrh na prepustenie sťažovateľky

zo služobného pomeru, ktorý prerokoval s odborovým orgánom. Sťažovateľka vo vyjadrení k nemu naďalej žiadala rešpektovať domnienku nevinu. Namietla, že ďalšie osoby mohli do vozidiel pristúpiť aj v priestore medzi stanovišťami hraničnej polície na slovenskej a ukrajinskej strane. Nadriadený doplnil návrh na prepustenie sťažovateľky 19. januára 2021, ktorý prerokoval s odborovou organizáciou. Personálnym rozkazom z 26. januára 2021 bola sťažovateľka prepustená zo služobného pomeru.

6. Správny súd v odôvodnení rozsudku poukázal na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej správne orgány rozhodujúce v personálnom konaní o prepustení príslušníka Policajného zboru (ďalej aj „PZ“) zo štátnej služby neskúmajú trestnoprávnu zodpovednosť a ani otázku viny alebo nevinu, ale skúmajú naplnenie pojmových znakov skutkovej podstaty inštitútu prepustenia podľa § 192 zákona č. 73/1998 Z. z. Porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou, resp. priestupkovou zodpovednosťou príslušníka PZ. Skutočnosť, že personálne konanie je nezávislé (oddelené) od konania o priestupku alebo o trestnom čine, znamená, že správny orgán nemusí počkať na závery trestného konania, a to ani vtedy, ak je skutok podmieňujúci obe konania totožný. Preto námietka sťažovateľky o porušení zásady prezumpcie nevinu je nedôvodná.

7. Podstatné je to, že žalované ministerstvo posudzovalo skutkové okolnosti a celý spôsob konania žalovanej podrobným opísaním skutkového stavu. Úsudok ministerstva, že sťažovateľka sa dopustila konania zakladajúceho dôvod na prepustenie zo služobného pomeru, vyplýval z konkrétnych dôkazov. Na ich základe orgány verejnej správy oboch stupňov nadobudli ucelený obraz o konaní žalobkyne, ktoré bolo situované do istého časového rámca. Súdu neprislúcha, aby nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „*porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom*“ uvedenú v § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. Z § 27 ods. 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) vyplýva, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej správnej úvahy, preskúmava súd iba rozsah, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Ako nedôvodná bola vyhodnotená aj námietka sťažovateľky, že jej prepustenie zo služobného pomeru nebolo prerokované s odborovým orgánom, ktorého je ona členkou (Nový odborový zväz polície, pozn.). Prepustenie bolo preukázateľne prerokované s vrcholným orgánom odborovej organizácie s najväčším počtom členov. Okrem toho prepustenie policajta zo služobného pomeru z dôvodu zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nie je svojou intenzitou sankcionované neplatnosťou z dôvodu procesných väd pri prerokovaní s odborovou organizáciou.

8. Ako nedôvodná bola vyhodnotená aj námietka sťažovateľky o nedodržaní lehoty podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. na skončenie služobného pomeru. Hlásenie Úradu inšpekčnej služby o vznesení obvinenia proti žalobkyni bolo nadriadenému doručené 8. augusta 2020, no nadriadený následne vykonal vlastné zisťovania, požadoval informácie od viacerých inštitúcií pre účely zistenia, či žalobkyňa porušila zákonom jej dané povinnosti. Prvé odpovede na žiadosti boli žalovanému doručené 2. októbra 2020, od kedy začala plynúť subjektívna šesťmesačná lehota. O prepustení bolo rozhodnuté personálnym rozkazom z 26. januára 2021, teda v zákonnej lehote. Tá by bola zachovaná aj vtedy, ak by začala plynúť už 8. augusta 2020.

9. Správny súd dospel k záveru, že rozhodnutie ministerstva (aj personálny rozkaz) obsahuje všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti a vydal ho orgán na to príslušný, ktorý postupoval v medziach zákonom stanoveného postupu. V administratívnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav na riadne posúdenie veci a preukázané konanie žalobkyne, ktorá svojím konaním porušila služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom. Správny súd dospel k záveru, že neexistuje žiaden z namietaných zákonných dôvodov na zrušenie napadnutého rozhodnutia ministerstva, a preto žalobu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

10. Proti rozsudku správneho súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, v ktorej predniesla námietky zhodné s tými, ktoré uplatnila v správnej žalobe. Ďalej s ohľadom na § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. zdôraznila, že zavinené porušenie služobných povinností je disciplinárnym previnením. Preto mal príslušný orgán najskôr konanie prejednať ako disciplinárne previnenie. Disciplinárne konanie proti nej však nebolo vedené. Vedie sa proti nej trestné konanie pre rovnaké skutky, ktoré ministerstvo vyhodnotilo ako porušenie služobných povinností a služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom. Kým sa takéto konanie vedie, rozhodujú o týchto skutkoch orgány činné v trestnom konaní. Rozhodovanie ministerstva o nich predstavuje zásah do trestného konania. Žalovaný mal čakať na právoplatné skončenie trestného konania. Sťažovateľka zotrvala na názore, že rozhodnutie o prepustení malo byť v lehote podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. právoplatné. Tiež namietala, že výrok personálneho rozkazu mal obsahovať presný opis skutku zakladajúceho porušenie služobnej povinnosti a služobnej prísahy.

11. Najvyšší správny súd rozsudkom z 15. augusta 2025 (ktorý nadobudol právoplatnosť 29. septembra 2025) kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú. Konštatoval, že na všetky námietky uplatnené v kasačnej sťažnosti už sťažovateľka dostala odpoveď v rozsudku správneho súdu. Sťažovateľka v rozpore s § 440 ods. 2 SSP v kasačnej sťažnosti neuvádza, v čom má spočívať nesprávnosť odpovedí správneho súdu. Napriek tomu zaujal stanovisko ku každej sťažnostnej námietke. Uviedol, že prebiehajúce trestné konanie nebráni príslušnému orgánu konať vo veci prepustenia zo služobného pomeru pre ten istý „skutok“. Názor žalobkyne, že takáto „dvojkoľajnosť“ je neprípustná, prehliada celkom bežný právny stav, že to isté konanie môže byť síce trestným činom, ale zároveň dôvodom vzniku iných právnych následkov. Námietku, že prepusteniu zo služobného pomeru malo predchádzať disciplinárne konanie, žalobkyňa neuplatnila v správnej žalobe, a preto je podľa § 439 ods. 3 písm. b) SSP neprípustná. Aj keby však prípustná bola, platí to isté, čo bolo uvedené vo vzťahu k prebiehajúcemu trestnému konaniu. Ustanovenie § 192 ods. 1 písm. c) zákon č. 73/1998 Z. z. neviaže prepustenie na právoplatné disciplinárne rozhodnutie, a aj keby určitý skutok napĺňal znaky disciplinárneho previnenia, nebránilo by to nastúpeniu iných následkov, ktoré s ním zákon spája. Podľa ustálenej judikatúry dôvody prepustenia nemusia byť vymedzené vo výroku, ale postačí, keď sú zrozumiteľne uvedené v odôvodnení rozhodnutia o prepustení. Nedôvodná je aj námietka právoplatnosti rozhodnutia o prepustení v prekluzívnej lehote, pretože na jej zachovanie stačí, ak sa v lehote doručí prvostupňové rozhodnutie. Táto lehota by bola zachovaná, aj keby sa počítala od 8. augusta 2020.

II. Argumentácia sťažovateľky

12. Prvá polovica ústavnej sťažnosti obsahuje doslovnú citáciu odôvodnenia odvolania proti personálnemu rozkazu o prepustení sťažovateľky zo služobného pomeru. Následne sťažovateľka opätovne predkladá argumentáciu, ktorú uplatnila už v správnej žalobe a následne v kasačnej sťažnosti. Konanie smerovalo k jej prepusteniu bez ohľadu na to, aké by predložila dôkazy. Nebola jej daná primeraná doba na vyjadrenie k návrhu na prepustenie, dôkazy a skutočnosti v jej prospech neboli zohľadnené. Zo strany nadriadeného bola diskriminovaná, pretože sa s ňou zaobchádzalo inak ako s konkrétno menovanými kolegami. Tí sa mali dopustiť závažnejších skutkov, a napriek tomu naďalej vykonávajú štátnu službu na hraničnom prechode. Trvá na tom, že kontrolu cestujúcich v daných vozidlách riadne vykonala. Všetci v ústavnej sťažnosti označení porušovateľa ignorovali jej námietky. Správny súd a najvyšší správny súd sa v rozsudkoch odvolali na všeobecnú formuláciu, že „... *nie je potrebné zaoberať sa všetkými námietkami, resp. nemusí dať odpoveď na všetky otázky*“.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru a práv podľa čl. 21, čl. 47 a čl. 50 charty personálnym rozkazom oprávneného orgánu z 26. januára 2021, rozhodnutím ministerstva z 13. mája 2021 o odvolaní sťažovateľky, rozsudkom správneho súdu o žalobe sťažovateľky a rozsudkom najvyššieho správneho súdu o kasačnej sťažnosti sťažovateľky, ktoré sťažovateľka považuje za nezákonné a nedostatočne odôvodnené.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv personálnym rozkazom oprávneného orgánu, rozhodnutím ministerstva a rozsudkom správneho súdu:

14. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd ochranu základným právam za podmienky, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd, resp. iný orgán. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci ich zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám (a právnickým osobám) zaručuje.

15. Z priebehu konania je zrejmé, že preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministerstva, ktorým sa potvrdil personálny rozkaz o prepustení, sa sťažovateľka domáhala správnou žalobou, ktorú správny súd napadnutým rozsudkom z 5. septembra 2024 zamietol. Proti rozsudku správneho súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd ako súd funkčne príslušný napadnutým rozsudkom z 15. augusta zamietol.

16. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

III.2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

17. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho správneho súdu treba uviesť, že ústavný súd vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony, a pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (napr. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012).

18. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý konal ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom správneho súdu a zároveň v kontexte s personálnym rozkazom. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zameral svoju pozornosť na preskúmanie, či právne závery najvyššieho správneho súdu neboli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, či tento napadnutý rozsudok je z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný a či zároveň ním nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľky.

19. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie: „Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“.

20. Podľa § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný: a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, písm. g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor.

21. Prepustenie policajta zo služobného pomeru je jednostranným úkonom nadriadeného, ktorému zákon o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru zveruje oprávnenie na takéto rozhodnutie. Vzhľadom na nevyhnutnosť zabezpečenia stability služobného pomeru policajta podmienky jeho prepustenia podrobne upravujú ustanovenia § 192 a nasl. zákona č. 73/1998 Z. z. Jedným z taxatívnych dôvodov prepustenia policajta zo služobného pomeru je, ak porušil služobnú prisahu

alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby [§ 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.]. O prepustení policajta z dôvodov podľa § 192 ods. 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do šiestich mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť. Rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné... (§ 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.).

22. Jednou z povinností policajta explicitne vyjadrenou v služobnej prisaha je povinnosť chrániť bezpečnosť a verejný poriadok, dodržiavať ústavu, ústavné zákony, zákony a všeobecne záväzné právne predpisy. Je povinný plniť svedomite úlohy uložené všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený. Z toho vyplývala aj povinnosť sťažovateľky si riadne a svedomito plniť služobné úlohy pri hraničnej kontrole a kontrole dokladov. Konanie sťažovateľky v súvislosti s hraničnou kontrolou 5. a 10. marca 2020 bolo podrobne opísané v rozsudku správneho súdu a najvyššieho súdu, ako aj v personálnom rozkaze. Tomu predchádzalo rozsiahle vyšetrovanie nadriadeného, pri ktorom boli zabezpečené dôkazné prostriedky, ktoré vedú ústavný súd k záveru, že konanie sťažovateľky bolo zo strany nadriadeného riadne preukázané.

23. Z ustálenej súdnej praxe správnych súdov vyplýva, že trestné konanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní a konanie o prepustení policajta zo služobného pomeru sú dve odlišné konania zverené zákonmi odlišným orgánom upravené odlišnými právnymi predpismi. Otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad na prijaté personálne opatrenie – prepustenie zo služobného pomeru. Správne orgány vo veciach služobného pomeru policajtov majú totiž zákonom danú kompetenciu konať samostatne, nezávisle od výsledkov iného, napr. trestného konania. Ani samotný záver orgánov činných v trestnom konaní o vine, resp. nevine žalobcu zo spáchania trestného činu nemôže mať žiaden vplyv na závery orgánov v personálnom konaní. Prípadný oslobodzujúci rozsudok taktiež neznamena, že žalobca sa nedopustil porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pretože takéto porušenie služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 113/2008 z 26. mája 2009, sp. zn. 1 Sžo 385/2009 z 22. marca 2011 a sp. zn. 4 Sžo 10/2011 z 23. marca 2011).

24. V tomto kontexte najvyšší správny súd správne vzhľadom na formuláciu kasačnej sťažnosti vysvetlil, že dôvodom prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. nie je okolnosť, že policajt spáchal trestný čin, a toto prepustenie ani nie je podmienené odsúdením zaň. K námietke „dvojkoľajnosti“ posudzovania konania z hľadiska trestného a personálneho sa zároveň podrobne vyjadril správny súd v napadnutom rozsudku.

25. Nadriadený začal konanie o prepustenie sťažovateľky 6. decembra 2020. Podstatné je, že sťažovateľka bola v tento deň bola poučená, že sa môže vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa jej kladú za vinu, a že má právo nahliadať do spisu. V tejto súvislosti bola požiadaná, aby sa do 10. decembra 2020 vyjadrila. Sťažovateľka sa v určenej lehote vyjadrila a zároveň predložila plnomocenstvo na zastupovanie. Vo vyjadrení požiadala o predĺženie lehoty na doplnenie

vyjadrenia a požiadala o možnosť nahliadnuť do spisu a urobiť si z neho fotokópie. Dňa 11. decembra 2020 boli vydané konkrétne písomnosti, ktoré boli zaslané sťažovateľke aj jej právnomu zástupcovi. Dňa 15. decembra 2020 sa na oddelenie hraničnej polície dostavila sťažovateľka a jej právny zástupca, ktorý si prostredníctvom mobilného telefónu vyhotovil fotokópiu kompletného spisového materiálu. Sťažovateľka následne nepredložila nadriadenému žiadne ďalšie vyjadrenie či podnety, preto bol 30. decembra 2020 spracovaný návrh na jej prepustenie zo služobného pomeru. Skutočnosť, že nadriadený nadobudol vedomosť o trestnom stíhaní sťažovateľky 8. augusta 2020, no sťažovateľku upovedomil o začatí konania vo veci prepustenia 6. decembra 2020, nie je prejavom nezákonnosti konania. Nadriadený bol povinný riadne a jednoznačne objasniť konanie sťažovateľky z hľadiska, či sa dopustila porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Z obsahu personálneho rozkazu je zrejmé, že bolo vykonané náležité dokazovanie legálnymi dôkazmi. Rozhodujúce je to, že sťažovateľka bola so všetkými skutočnosťami a dôkazmi oboznámená, bolo jej umožnené nahliadnuť do administratívneho spisu a zabezpečiť si z neho kópie, čo sťažovateľka nespochybňuje.

26. Ústavný súd považuje závery najvyššieho správneho súdu, ktoré ho viedli k zamietnutiu kasačnej sťažnosti sťažovateľky, za ústavne akceptovateľné. V danom prípade nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovateľka v správnom konaní (aj v správnom súdnom konaní) nemala možnosť právne argumentovať (obhajovať sa), prípadne predkladať a navrhovať také dôkazy, ktoré by sa z hľadiska záverov najvyššieho správneho súdu javili ako právne významné pre zrušenie rozsudku správneho súdu.

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku zistil, že najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci a nedopustil sa takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (zákona č. 73/1998 Z. z. a SSP), ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľky.

28. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi závermi najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

29. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu